

Hodnocení bakalářské práce Terezy Šafaříkové Analýza knihy povídek Hovčí kostky

Domnívám se, že si autorka dobrovolně zvolené téma (analýza díla jednoho z autorů zřejmě oblíbených), jež si mohla při zpracování s radostnou lehkostí a s potěšením vychutnávat, až příliš zkomplikovala či „ztížila“ a namísto lehce stravitelného a vkusně upraveného textu předkládá text akceptovatelný s jistými obtížemi.

Zcela rozumím jejímu zacílení na dílčí aspekty narativu a se sympatií jej přijímám, přistoupit k analýze literárního díla prizmatem této optiky je rozhodně přínosné, a to nejen pro recipienta, nemohu se však zbavit dojmu, že místo aby autorka k jednotlivým kategoriím narativu dospívala z nitra Haklovu textu, postupuje právě opačně: k potvrzení existence jednotlivých narativních kategorií hledá – nejednou dosti složitě – vybírá a předkládá „důkazy“ z textu E. Hakla; radostná práce s vybraným (tedy autorce zřejmě sympatickým) textem se tak mění v méně příjemnou „povinnost“ stvrzovat platnost závěrů autorů náročných teoretických statí (viz odvolávání se na texty S. Chapmana, G. Genetta či T. Kubíčka a spol.), k jejichž adekvátní aplikaci (při veškerému respektu k autorce i k její evidentní snaze práci „pozvednout“) by přece jen bylo třeba poněkud zevrubnější průpravy a následně hlubšího porozumění. Předpokládám-li, že si autorka zvolila analýzu textu ze sympatií k Haklovi, mohu snad jen doufat, že tyto sympatie přetrvávají.

Práci nebudu analyzovat podrobněji, je rozestavěna na tradičním půdorysu (úvod, autor, strukturní dominanty, „ohlasy“ + naštěstí i „vlastní názor“) a zřetelně nese rysy zápasu autorka – téma – odborná literatura, nastíním tedy pouze několik výtek a otázek:

- jak se chtěla autorka přesvědčit, „*jaký mají tyto fenomény účinek na čtenáře*“? (s. 6),
- lze několik „internetových“ reflexí neznámých původců považovat za názor odborný, tedy „recenze“, jak autorka slibuje na s. 6 dole, či za skutečný „vox populi“ z ulice?
- na s. 7 autorka zmiňuje E. Hakla coby autora, jehož typickým znakem je „*žánrová nezařaditelnost jeho textů*“, tamtéž jsou ale všechny jeho texty žánrově klasifikovány jako „román“, „novela“, „povídky“, jak je tedy míněna ona „*žánrová nejistota*“?

- zajímavými příspěvky do tezauru češtiny jsou jak nové substantivum „*neznalec*“ na s. 14, tak i adjektivum „*heterodiegetickým vypravěčem*“, dokládající autorčin zápas nejen s češtinou,
- co s formulacemi „*ve svém životě si prošel mnoha povolání*“ (s. 8), „*v místech, které dobře zná*“ (s. 13), „*jestli bys mi totiž nepích tohle se,*“ (s. 23), „*myšlenky ho nejednou zavedou k Lauře a na snaží se na ni rozvzpomenout*“ (tamtéž), „*čtenářovi se prý tak nesnaží vsugerovat...*“ (s. 37), „*v povídkách se často vyskytuje prostředí z hospod*“ (s. 39),
- nevím, co s odkazy na Hrabala - „Hrabal, 2013:116 (s. 21, 22 a 28) -“, není-li uveden v seznamu použité literatury (samozřejmě nejde-li o Jiřího Hrabala, jednoho ze tří spoluautorů publikace o naratologii),
- plus množství chyb v interpunkci (s. 6, 12, 24, 25, 27 namátkou) i nepřesná označení jednotlivých kapitol práce.

Práci doporučuji k obhajobě, jakkoliv se úsilím o „povýšení“ do roviny odborné ocitá autorka teprve v půli cesty, je to cesta správná, nesnadná a tím více sympatická; navrhuji práci klasifikovat jako dobrou.

V Plzni 16. 5. 2017

Jiří Staněk